SLADKÝ ŽIVOT

Cathy Williamsová

Ráj na Barbadosu

HARLEQUIN®

Cathy Williamsová

RÁJ NA BARBADOSU

Překlad

Marie Hajdová

Milá čtenářko,

co si přát na začátku roku? Samozřejmě, zdraví, štěstí, úspěch… Není to ale tak trochu klišé? Vyslovujeme to přání tak často, že už ani nevnímáme obsah slov, která říkáme. Hledal jsem něco jiného, co bych Vám – i sobě – mohl popřát, aby to bylo upřímné a aby to nějakým způsobem postihovalo vztah, který mezi sebou máme.

A pak mě to napadlo: ať je to rok, kdy se pořád bude dát snít!

Mezi nám je taková úmluva: já Vám přináším vymyšlené příběhy z ideálního světa, vy je čtete a sníte o něm. Samozřejmě, já i Vy víme, že ten svět miliardářů, princů, tajemných Řeků, uhrančivých Španělů a křehkých, leč současně silných sexy krásek neexistuje, ale nikomu neškodíme tím, že o něm sníme…

A důležité je, že snít můžeme. Což se dá jenom tehdy, když jsme (aspoň přiměřeně) zdraví, šťastní a úspěšní. A tak se vracíme k tomu, co je obsahem „standardních“ novoročních přání, a naplňujeme je obsahem.

S láskou
Váš Harlequin

Cathy Williamsová

RÁJ NA BARBADOSU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claiming His Cinderella Secretary

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2021

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8941-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8942-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8943-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kde kčertu ta holka je?

James se na židli odstrčil od stolu, zaklonil se do opěradla a nohy si položil na stůl. Ruce si založil za hlavou a podmračeně zíral na dveře své kanceláře, které se před několika minutami zabouchly.

Popravdě *zabouchly* bylo slabé slovo. Sám byl překvapený, že ty dveře stále ještě drží v pantech. Naomi, teď už jeho expřítelkyně, se vztekle vyřítila z jeho kanceláře jako tsunami a jen tak tak že po něm nemrštila jednou ze svých drahých lodiček značky Jimmy Choo.

Křičela na něj tak hlasitě, div že nepraskalo sklo v oknech. Každý, kdo se v té chvíli vyskytoval v kanceláři, se musel vyděšeně zastavit. James měl podezření, že se všichni semkli do hloučku a začali si šuškat o tom, co všechno zaslechli, takže ho bezpochyby zasypou otázkami, jen co vyjde ze své kanceláře.

Být šéfem, který vůči svým zaměstnancům vyznává přístup „otevřených dveří“, mělo své určité nevýhody. Zaměstnával spoustu mladých počítačových géniů, jejichž kreativitu měl jeho odvážný neformální přístup a otevřený prostor probouzet a podporovat. S nevrlostí si však uvědomil, že právě díky tomu si ohledně Naomina hlučného odchodu nebudou brát žádné servítky. Žena, která křičí věty jako „o mně jsi neslyšel naposledy“, byla ideálním námětem pro drby. Kdo by odolal?

Právě v tuhle chvíli ze všeho nejvíc potřeboval svou odměřenou sekretářku, která za každých okolností dokázala zachovat chladnou hlavu. Jenom ona mu dokáže vrátit aspoň zdání normality, aby zvládl zbytek dne. Ale kčertu vězí?

Mobil, který ležel na stole vedle něj, se rozezvonil. Podíval se na něj a zjistil, že mu volá Naomi. Hovor nepřijal, veškerá další konverzace s ní mu připadala zbytečná – přestože věděl, že ona není z těch, kdo věci nechávají jen tak. Neměl zájem poslouchat další její výčitky. Co víc by na něj mohla ještě křičet? Stejně tak nestál ani o žádné usmiřování. Jejich vztah nemohl nikdy fungovat a musel si přiznat, že nemohl být tak úplně při smyslech, když se do něj vrhal.

Myslel si, že se oba prostě jen baví. Byl přesvědčený, že ona se na to dívá stejně. Pořád mluvila o své kariéře modelky a jak skvělým odrazovým můstkem do světa módních návrhářů to pro ni bude. Tvrdila o sobě, že v jejím životě není pro žádný trvalý vztah místo. Ukazovala mu své návrhy kolekce ležérního oblečení a z míry ji nevyvedlo, ani když omylem držel první skicu vzhůru nohama. Byla naprosto uvolněná, tak kdo by se mu divil, že jí navrhl, aby ho doprovodila na svatbu jeho bratra na Havaji?

Měli strávit několik dní v Karibiku, kvůli obchodnímu jednání s jednou slibnou začínající společností na Barbadosu. Dal jí volnou ruku, aby vybrala jakýkoliv pětihvězdičkový hotel podle sebe, bez ohledu na cenu. Přes den si mohla užívat luxusu, mohla by si dělat cokoliv, co se jí zlíbilo, zatímco on by pracoval. A noci by měli jen pro sebe. Mělo to být jen předběžné jednání, k uzavření skutečné dohody potřeboval svou spolehlivou asistentku, takže jej čekalo ještě další jednání v Londýně. Ale Barbados byl ideální místem k tomu celý proces rozběhnout. A potom, ještě před odletem na svatbu, je čekala několikadenní plavba po Havajských ostrovech.

Všechno to bylo perfektně naplánované. A taky díky tomu nemusel chodit na Maxovu svatbu sám. Proti lidem, kteří se chystali vstoupit do manželství, osobně nic neměl, i když se teprve vzpamatovával ze šoku z toho, že jeho bratr, zapřisáhlý svobodný mládenec, najednou básnil o radostech manželského svazku.

Z vlastní zkušenosti – a od některých svých přátel, kteří strčili hlavu do chomoutu, ještě když byli příliš mladí a nezkušení, a za několik let své unáhlenosti jenom litovali – už ale věděl, že závazky a všechno s tím spojené je jen hra, do níž se v nejbližší době nehodlal zapojovat. Proto se obával toho, že mezi hosty na bratrově svatbě bude představovat jednu z nejlepších volných partií. Během posledních šesti let byl na pěti svatbách. Připadalo mu, jako by všechny nezadané ženy na každé svatbě nějakým kouzlem začaly do jedné toužit po lásce a po bílých svatebních šatech. Kdyby měl po svém boku Naomi, hned by bylo každému jasné, že žádnému jiskření nepodlehne. Naomi i on věděli, že jejich vztah je otevřený. Je to jen zábava bez závazků a plánů do budoucna. Prostě jsou to dva dospělí lidé, co si užívají společnosti toho druhého.

Jenže to se spletl.

James se ušklíbl nad vlastní hloupostí. Jak si jen mohl myslet, že Naomi bude jejich románek brát stejně nezávazně jako on. Jeho frustraci najednou přerušilo jedno ostré klepnutí na dveře, po němž se zlehka otevřely.

„No konečně.“ Sundal nohy ze stolu a zpříma se posadil, právě když se ve dveřích objevila Ellie a nesla mu šálek kávy – silné, černé a bez cukru. Přesně to právě teď potřeboval. Ona mu vážně dokázala číst myšlenky.

„No konečně?“

Ellie zvedla oči ke svému charismatickému, šíleně

sexy šéfovi a potlačila nevítaný záchvěv čehosi, co se jí zmocnilo pokaždé, když se na něj podívala.

Pro Jamese Stowea pracovala už tři roky a pořád v ní dokázal probudit ten protivný pocit, ačkoliv pokaždé dokázala zachovat klidný, profesionální přístup. Nebyla blázen. Bylo jí jasné, že ta neskutečná přitažlivost byla jen protivné poblouznění, které brzy odezní. Ellie měla dost rozumu na to, aby si uvědomovala, že ji na jejím sexy šéfovi přitahuje jen to, jak je jiný než ona. Byl neobyčejný, beze strachu se vrhal do rizika a požitkářsky si užíval nezávazného milostného života. Nemluvě o tom, že možnost, že by ho mohla přitahovat ona, byla asi tak stejně velká jako kdyby lva přitahovala myš. Viděla ty ženy, se kterými se scházel.

Dress code v jejich firmě byl velmi uvolněný a mladí, talentovaní třicátníci, kteří tvořili většinu zaměstnanců, mohli svou přebytečnou energii uvolnit u pingpongových stolů, při šipkových turnajích nebo v jedné z „debatních místností“, kde si mohli vyměňovat nápady, jakkoliv hlasitě chtěli. Ale Ellie byla vždycky oblečená do střízlivého kostýmku a v botách s nízkým podpatkem, a svou energii spalovala jednou týdně v místním plaveckém bazénu.

Její šéf někdy až příliš otevřeně dával najevo bystrý úsudek, zatímco ona se naopak dokázala držet zpátky. V duchu si říkala, že možná právě proto se jim společně tak výborně pracuje.

„Kde jste byla?“

Ellie se s klidem usadila na kůží potaženou židli naproti jeho pracovní stolu. Pohledem sklouzla k tabletu, který si s sebou přinesla, tak jako pokaždé, aby si mohla dělat poznámky ke všem těm urgentním mailům, které potřeboval vyřídit. Když opět zvedla hlavu, setkala se s jeho upřeným pohledem.

„U zubaře,“ odpověděla stručně. Rozmrzelost mu z modrých očí jen čišela a Ellie se ze všech sil snažila se nečervenat.

Byl tak krásný, až to téměř bolelo. Jeho vlasy, husté a rovné, měly kaštanově hnědý odstín. Dokonale tvarované rysy tváře, rovný nos, nestydatě plná smyslná ústa. Občas, v hodinách těsně před úsvitem, kdy se jí myšlenky jen tak volně toulaly, vynořil se jí v hlavě jeho obraz. V tu chvíli si dovolila vychutnávat zapovězenou rozkoš z představ o téměř metr devadesát vysokém muži, z nichž jí pokaždé celé tělo zvláčnělo a zmocnila se jí závrať.

Během dne se pochopitelně podobným představám nikdy neoddávala. Pokud by se přece jenom objevily, nemohl by jí je nikdo vyčítat. V blízkosti takového charismatického muže by záchvěv vzrušení pocítila každá žena.

„Chcete tím říct, že jste tu nebyla až do…?“ teatrálně zkontroloval drahé rolexky na svém zápěstí „… *půl třetí*?“

„Ano. Před pár dny jsem vám to dokonce připomínala mailem. Můžu vám ho vytisknout, jestli chcete –“

„To není nutné,“ zabručel James a pohrdavě mávl rukou. „Předpokládám, že jste slyšela o tom, co se tu stalo.“ Nečekal na její odpověď a pokračoval: „Tahle kancelář je hotová líheň drbů. Je naprosto nemožné udržet si tu nějaké soukromí! Hádám, že si vás někdo z nich odchytil hned ve dveřích a všechno vám vyzvonil se všemi pikantními detaily o všem, co se během vaší nepřítomnosti událo. Což by se mimochodem nestalo, kdybyste seděla na svojí židli místo u zubaře! Bylo to vážné?“

„Je to v pořádku. Děkuji za optání.“

„Takže…?“ „Trisch se *zmínil*, že tu došlo k jisté… ehm… nepříjemnosti s vaší… přítelkyní,“ připustila Ellie.

„Nepříjemnosti?“

„Nic mi do toho není,“ uzavřela Ellie diplomaticky, aby odvrátila hrozící výbuch vzteku.

Její šéf byl miláčkem všech bulvárních novinářů a prakticky každý týden ho někdo vyfotil s nějakou ženou po boku. Jenže soukromí své kanceláře si urputně bránil. Do prostor jeho firmy, sídlící v přestavěné tovární hale v části Londýna zvané Shoreditch, kam shromáždil nejbystřejší počítačové mágy z celé země, měly jeho přítelkyně vstup přísně zakázaný.

Při pomyšlení, jaké poznání tu na Naomi čekalo, se otřásla. Bylo jí jasné, že následovala scéna, po níž se mu rozbouřila krev v žilách.

Všichni v kanceláři věděli, že on na dlouhodobé vztahy se ženami příliš nevěřil. Ačkoliv se ho skoro každý z jeho zaměstnanců mohl kdykoliv otevřeně vyptávat, jaká další sexy topmodelka mu právě teď zahřívá postel, o podrobnostech ze soukromí však zarytě mlčel. Vždycky odpověděl jen tolik, aby ukojil jejich zvědavost, ale ve skutečnosti nikdo netušil, jaký byl pravý důvod toho, že se odmítal usadit.

Ellie, která se nikdy na nic neptala, byla zřejmě jediná, která tuhle jeho zdrženlivost postřehla – toho, že o sobě nikdy neřekl nic podstatného.

Svěřoval se vůbec někomu?

Uvědomila si, že hoří zvědavostí dozvědět se víc o té scéně s Naomi, ale raději se držela zpátky. Přílišná zvědavost by taky mohla ohrozit jejich pracovní vztah, což by pro její duševní klid bylo mnohem horší.

„Celé téhle věci se dalo zabránit," zabručel znovu a její nedostatek zájmu nonšalantně ignoroval stylem někoho, kdo je zvyklý na oddané publikum. „Naomi si to měla líp rozmyslet, dřív než se ukázala u mě v kanceláři. Každé ženě, se kterou se právě vídám, dávám jasně najevo, že zábava je jedna věc a práce druhá a že tyhle dvě věci zásadně nemíchám dohromady. A přestaňte už zírat do toho tabletu! Ten už vás nezachrání!"

Ellie vzhlédla. „Myslela jsem, že chcete ten obchod s Neco Systems uzavřít co nejrychleji, v případě, že by se objevil jiný zájemce a vyfoukl vám je před nosem. Celé dopoledne jsem dodělávala tu smlouvu a říkala jsem si, že bychom ji mohli společně ještě projít, než vám ji pošlu."

„Kdybyste seděla u svého stolu, mohla byste ji odsud vyprovodit. Taktně."

„Jednat s vašimi přítelkyněmi není moje práce. A proč bych ji vůbec měla odsud vyprovázet?"

„Dobře víte, že tu nechci mít ženy, kromě těch, co pro mě pracují."

Ellie se vzdala naděje, že se dokáže vyhnout tématu, o němž chtěla i nechtěla mluvit. Při jakémkoliv rozhovoru se svým šéfem, který byl byť jen trochu osobní, se necítila dobře. Pokaždé jí připadalo, že jí skoro *vyhrožuje*. Co ji ale doopravdy děsilo, bylo vzrušení, které přicházelo spolu s ním. Byl tak chytrý, neklidný a až návykově impozantní.

Jedna její část si představovala, co by se stalo, kdyby si dovolila nechat se strhnout jeho neodolatelnou osobností. V hloubi duše však vždycky věděla, že by to nedopadlo dobře.

Nechtěla s ním probírat jeho milenky. Chtěla jejich vzájemný vztah udržet v čistě zdvořilé, harmonické rovině. Rozhodně neměla zájem, aby její klidný a vyrovnaný život cokoliv narušilo. Až příliš mnoho let strávila tím, že se ve svém soukromém životě snažila vypořádat s chaosem a zklamáním. O nic takového už nestála. Ale když šlo o Jamese, bylo by velmi jednoduché překročit hranici čistě pracovního vztahu mezi šéfem a sekretářkou. On by si toho možná ani nevšiml, ale ona *ano*.

Svou práci měla ráda a potřebovala ji. Potřebovala peníze a nechtěla svou pozici ohrozit tím, že by překročila hranice, které si sama nastavila.

„Možná jste jí to nedal najevo dostatečně důrazně,"

prohodila Ellie. S Naomi se vídal už skoro pět měsíců, což byl pro něj v podstatě rekord. Možná to ta nebohá dívka považovala za určitý důkaz, že jde mezi nimi o něco trvalejšího, a říkala si, že když se objeví v jeho kanceláři, nepůjde za to do pekla.

„Samozřejmě že jsem jí to dal jasně najevo." Nevěřícně se na ni podíval, jako by snad začala najednou mluvit cizím jazykem. Opětovala jeho pohled s ledovým klidem, tak jako vždy. „Něco se vám honí hlavou, Ellie. Vidím to na vás. Tak proč to prostě neřeknete, místo toho abyste tu seděla a mlčela jako zařezaná?"

Ellie to vzdala. Dokázal být prchlivý… tak překypující energií, až mnoha lidem připadalo, že se oproti němu jen líně vlečou, přestože se ze všech sil snažili s ním udržet krok. A občas musela ustoupit do pozadí, když si vybral nějakého nešťastníka, nad jehož neschopností vybuchl vzteky.

Ona sama se terčem jeho náladovosti nikdy nestala. Chodil okolo ní po špičkách, respektoval jejich vzájemný odstup. S předchozími sekretářkami neměl úplně štěstí, proto jej podezírala, že v jejich případě dělá všechno pro to, abych jejich pracovní vztah nijak neohrozil. Omezil své sklony k tomu probírat s ní její osobní život. Byl od přírody provokatér a liboval si v posouvání hranic. V jejím případě však zařadil zpátečku, když narazil na střízlivý, odmítavý postoj.

Ellie byla na rozdíl od něj od přírody rezervovaná. V tom, že dokázala pracovat v prostředí tak kypícím životem, byla určitá ironie. James bral přijímání nových lidí velmi vážně a velmi pečlivě zvažoval, kdo do jeho týmu třicátníků zapadne nejlépe. Podivín, kterému nechybí sebevědomí, neskutečně chytrý a schopný se hlasitě ozvat, soutěživý, ale dost inteligentní na to, aby poznal, kdy už se má držet zpátky. A, pochopitelně, i sebevětšímu rebelovi nesměla chybět bezpodmínečná loajalita k jejich úžasnému

šéfovi. Za tu dobu, co tu pracovala, nedal výpověď jediný člověk.

V tomhle pečlivě vybraném týmu byla Ellie jediná, kdo se nijak nezapojoval. Nedokázala si vybavit jedinou situaci, kdy se nechala strhnout jejich otevřeností. Jako jedináček byla milované, ale taky rozmazlované dítě. Její rodiče se spoustu let snažili o dítě, a když se konečně narodila, nebyli už právě nejmladší. Proto ji chránili před vším, co by jí v jakémkoliv smyslu mohlo ublížit.

Oni tři tvořili pevný, semknutý tým až do jejích šestnácti let, kdy její otec zemřel. Od té doby se její nevzrušený, utěšeně předvídatelný život náhle zastavil. Pryč byly celé dny strávené v rodinném kruhu a poklidné prázdniny ve Walesu. Už žádné deskové hry během dlouhých zimních večerů a úzkostlivě čekající rodiče, když si jednou za čas vyrazila večer s přáteli.

Místo toho se její matka zhroutila a Ellie musela rychle dospět, aby se s touhle situací dokázala vyrovnat. V době mezi šestnácti a dvaceti lety jako by se její život zastavil. Na studium na univerzitě musela zapomenout. Střední školu sice dokončila, ale veškerý volný čas strávila tím, že se snažila uchránit matku, aby sama sobě neublížila.

Jako pár byli její rodiče nezničitelní. Jakmile je však jeden z nich opustil – v případě jejího otce byla tím důvodem rakovina, jíž podlehl necelé čtyři měsíce po stanovení diagnózy –, všechno se sesypalo. S odchodem Robbieho Thompsona přišla její matka o pevnou půdu pod nohama, nejdřív se úplně stáhla do sebe a potom se uchýlila k závislosti na alkoholu, v němž utápěla svůj žal.

S odstupem času se Ellie divila, jak za těchto okolností zvládla dodělat školu. Rozloučila se se svým snem o tom, že se stane architektkou, a místo toho věnovala veškerou energii tomu, aby se naučila

o počítačových systémech úplně všechno. A po celou tu dobu se starala o matku a snažila se jí pomoci dostat se z alkoholové pasti. Právě teď byla její matka relativně konečně aspoň trochu v pořádku, přestože po dvou lehkých infarktech z ní zbyl jen stín ženy, kterou bývala dříve.

Dům prodaly a podařilo se jí sehnat dost peněz na to, aby jí našla nějaké skromné bydlení na pobřeží. Jenže její matku sužovaly deprese. Z toho pomyšlení se Ellii chtělo téměř brečet.

Všechny tyhle zkušenosti vedly k tomu, že se stala ostražitou a pečlivě si hlídala soukromí. Nic nebrala jako samozřejmost. Ze všeho nejvíc si cenila bezpečí a jistoty, věděla, jak může být nepředvídatelnost děsivá.

Právě teď James porušoval jejich nepsané dohody. Propaloval ji pohledem, jasným a vyzývavý, aby se mu otevřela a upřímně řekla, co se jí honí hlavou. Bylo to lákavé – právě k tomuhle měla toho na srdci hodně.

„Jak už jsem říkala," zopakovala klidně, „o tom, co děláte ve svém soukromí, si nemyslím nic."

„Ale ano."

Jejich pohledy se setkaly a on se spokojeně ušklíbl.

„Přišla sem z nějakého důvodu?" zeptala se Ellie. On jen pokrčil rameny a kývl hlavou směrem do koutku určenému k neformálním schůzkám – byla tam pohodlná kožená křesla, kovový stolek a rozkládací pohovka, protože o Jamesovi bylo známo, že pokud má hodně práce, zůstává v kanceláři i přes noc.

„Chce to trochu zvolnit. Tenhle den je vážně pekelný, a to zdaleka nekončí. Potřebuju si dát pauzu."

„Vy jste tady šéf," připustila Ellie a ustaraně nakrčila čelo.

„To jsem. Pracujete pro mě, ale čas od času neuškodí odhodit profesní masku a vyjít ze své skleněné bubliny, do které jste se uzavřela."